

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

de nævnte 75 pct. og de for de forskellige kategorier af boligbyggeri nugældende lånegrænser. Det vil sige, at statsgaranti træder i stedet for statslån, og at statsgaranti kommer til at omfatte en mindre del af boligbyggeriets værdi, end statslånene efter 1955-loven gjorde.

Ganske særlig føler jeg trang til at udtrykke anerkendelse af det initiativ, de forskellige sparekasser allerede har taget med hensyn til finansiering af parcelhusbyggeri til personer, der har foretaget opsparring i den pågældende sparekasse, og — efter hvad det ærede medlem hr. Paabøl oplyste — også i nogen udstrækning til personer, der ikke har foretaget opsparring. Da sparekasserne allerede har betragt det denne vej og i øvrigt har forberedt sig på en betydelig udvidelse på dette område, kan man regne med, at de hurtigt vil kunne overtage finansieringen af den væsentligste del af parcelhusbyggeriet, nemlig det tidligere kapitel V A-byggeri, og en del af byggeriet til mindrebemidlede. Lovforslaget bygger da også på, at dette vil ske; men det er sikkert for optimistisk at tro, at sparekasserne vil kunne dække alt det byggeri til mindrebemidlede, som man af samfundsmæssige grunde må mene det er berettiget at få bygget, al den stund de først og fremmest må give lån til dem, der har været i stand til at opspare.

Også bankerne forbereder sig på at tage større finansieringsopgaver op inden for boligbyggeriet; men tid må der gives til indarbejdelsen af de nye finansieringsprincipper. Derfor må der finde en gradvis nedskæring sted af statslån. Ifølge lovforslaget påbegyndes en overgang fra statslån til statsgaranti, og derved er anerkendt et princip, som jeg og mit parti er enig i, og som jeg forstår at også oppositionen er enig i, blot synes oppositionen ikke, at overgangen er brat nok.

I øvrigt ønsker jeg at fremhæve, at statslån kun kan ydes, når der ikke på anden måde kan tilvejebringes et boligbyggeri af fornødent omfang. Statsgarantien bliver med andre ord det primære, statslånsvirksomheden det subsidiære.

Jeg vender mig nu til et andet punkt, nemlig den af andre ordførere nævnte bestemmelse i § 3 i lovforslaget om bolig-

byggeri: finansministerens bemyndigelse til opkøb af obligationer. I bemærkningerne til denne § 3 fremhæves det, at det ved overgangen til det ny finansieringssystem med statsgaranti bliver afgørende, om kapitalmarkedet vil være i stand til at optage den forøgede emission, og derfor foreslås det, at finansministeren bemyndiges til at foretage opkøb og gensalg af obligationer. Denne bestemmelse er blevet stærkt kritiseret af oppositionen, ligesom også det radikale venstres politiske ordfører, det ærede medlem hr. A. C. Normann, under den politiske åbningsdebat kritiserede denne bemyndigelse, fordi man her kommer ind på nationalbankens område. Det forekommer mig, at der er noget berettiget i denne kritik. På den anden side er det rigtigt, at den nye art obligationer bør indarbejdes i obligationskøbernes bevidsthed så hurtigt som muligt, og at det derfor kan være rigtigt, at finansministeren i starten har en sådan bemyndigelse. Men det er næppe nødvendigt, at ministeren skal have denne bemyndigelse til stadighed. Derfor må det overvejes at ændre bemyndigelsen til kun at gælde en kortere overgangsperiode.

Jeg er enig i, at en fast låneramme indtil videre er påkrævet til byggeri af udpræget social karakter, til saneringsbyggeri, til forsøgsbyggeri og til byggeri i særlige områder med ekstraordinær erhvervsmæssig udvikling. Der indføres ved lovforslaget, som omtalt tidligere i dag, to nye udlånsordninger, som jeg finder værdifulde.

Den ene vedrører lån til visse moderniseringer af ældre ejendomme. Det ærede medlem hr. Paabøl stillede sig meget skeptisk over for trangen til denne bestemmelse og sagde, at den bestemmelse, man havde i den nuværende lov, ikke blev udnyttet. Der er ikke en sådan bestemmelse i den nugældende lov, men der er en bestemmelse, som går ud på, at der kan gives lån til forandringer af ældre ejendomme, hvorved antallet af lejligheder forøges eller der fremkommer enkeltværelser. Den er benyttet i flere tilfælde, men ikke så stærkt, fordi det er meget begrænset, i hvilken udstrækning der kan laves flere lejligheder ud af gamle eller kan fremkomme enkeltværelser til udlejning, så man kan ikke deraf slutte, at der ikke skulle være nogen trang til den nye udlånsordning. Det er efter min op-